

Některým vábením lze odolávat
jen po určitý čas...

SUKUBA 5 STÍNY

AUTORKA BESTSELLERU VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

SUKUBA 5

STÍNÝ

RICHELLE MEAD

2013

Copyright © 2010 by Richelle Mead
Translation © 2013 by Katrin Mekki
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS SHADOWS,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 2010,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2013

ISBN 978-80-7303-837-3

Pro mého bratra Scotta,
který vždycky sestřičce dovolil taky sledovat
Flashe Gordona a Hvězdné války.

1

Byla jsem opilá.

Netušila jsem, kdy k tomu došlo, ale nejspíš poté, co mě můj kamarád Doug vyprovokoval k sázce, že nevypiju tři vodky s džusem rychleji než on. Slíbil, že když vyhraju, vezme za mě v práci víkendovou směnu. Pokud vyhraje on, musím za něj celý týden pracovat ve skladu.

Když jsme skončili, vypadalo to, že příští víkend pracovat nebudu.

„Jak se ti podařilo ho přepít?“ vyptával se můj kamarád Hugh. „Vždyť je dvakrát tak velký jako ty.“

Ve svém bytě plném lidí jsem pohlédla ke dveřím do koupelny, za nimiž Doug zmizel. „Tenhle týden měl střevní chřipku. S vodkou to asi nešlo moc dohromady.“

Hugh povytáhl obočí. „Proč by sakra někdo uzavíral takovou sázku po chřipce?“

Pokrčila jsem rameny. „Protože Doug už je takový.“

Doufala jsem, že bude v pořádku. Pohledem jsem přejela zbytek pozvaných a připadala si jako královna potěšeně sledující své království. Do tohoto bytu jsem se přestěhovala v červenci, takže na kolaudační večírek už bylo poněkud pozdě. Když se blížil Halloween, připadalo mi jako rozumné řešení uspořádat večírek u příležitosti obou událostí najednou. Moji dnešní hosté na sobě měli různé kostýmy – počínaje těmi v propracovaných renesančních róbách a konče lenochy, kteří si dali na hlavu jen čarodějnický klobouk.

Já jsem byla oblečená za rokokovou pastýřku – tedy spíš za rokokovou pastýřku, která je buď striptérka, nebo nestydatá děvka. Nařasená modrá sukýnka mi sahala do půlky stehů a bílá halenka s nadýchanými rukávky měla tak hluboký výstřih,

že jsem si musela dávat pozor, kdykoli jsem se předklonila. Kourouny byly blond vlasy, pečlivě stažené do dvou culíků převázaných modrými stuhami. Vlasy vypadaly dokonale, naprosto k nerozeznání od pravých, protože..., no protože byly pravé.

Sukubě se vždycky hodí schopnost měnit podobu, ale o Halloweenu je to schopnost obzvláště cenná. Vždycky jsem měla nejlepší kostým, protože jsem se dokázala proměnit, v cokoli jsem chtěla. Samozřejmě jsem se musela držet v rozumných mezích. Příliš razantní změna by vyvolala u lidí kolem podezření. Ale změnit si vlasy? Jo, schopnost měnit podobu je velice užitečná.

Někdo se dotkl mého lokte. Otočila jsem se a samolibé nadšení mě trochu přešlo. Byl to Roman, můj sociopatický spoluobydlicí.

„Mám dojem, že v koupelně je někomu zle,“ oznámil mi. Roman je nefil, napůl anděl, napůl člověk. Má jemné černé vlasy a oči zelené jako moře. Nebýt toho, že občas vraždí nesmrtelné bytosti a já byla na jeho seznamu příštích obětí, byl by pro mě dobrou partií.

„Jo,“ přitakala jsem. „To je Doug. Prohrál sázku o pití vodky.“

Roman se zašklebil. Měl čertovské rohy a rudý plášť s kápí. Chápala jsem tu ironii. „Doufám, že se trefí do záchodu. Nechci to pak uklízet.“

„Cože? Tobě se nechce do domácích prací?“ podivil se Hugh. Nedávno se dozvěděl, že mi Roman nepřispívá na nájem, protože je momentálně bez práce. „Mám dojem, že bys měl taky přiložit ruku k dílu.“

Roman zpražil Hughu varovným pohledem. „Neplet se do toho, Spiro Agnewe.“

„Já jsem Calvin Coolidge!“ vykřikl Hugh a zatvářil se uraženě. „Stejný oblek měl na sobě při uvedení do úřadu.“

Povzdechla jsem si. „Hughu, to už si nikdo nepamatuje.“ To je jedna ze stinných stránek nesmrtelnosti. Jak plyne čas, naše vzpomínky sahají opravdu hluboko do minulosti. Hugh, skřet, který kupuje duše pro peklo, je mnohem mladší než Roman a já, ale samozřejmě mnohem starší než jakýkoli člověk tady.

Vycouvala jsem z hádky mezi Hughem a Romanem a zamířila přes celou místnost za ostatními hosty. Kolem mísy s punčem

postávali kolegové z knihkupectví, kde s Dougem pracujeme. Zastavila jsem se u nich na kus řeči. Okamžitě mě zahrnuli komplimenty.

„Máš úžasný vlasy!“

„Ty sis je odbarvila?“

„Vůbec to nevypadá jako paruka!“

Ujistila jsem je, že je to moc dobrá paruka, a na oplátku jim taky pochválila vzhled. Nad jednou osobou jsem ale jen smutně zavrtěla hlavou.

„Jsi kreativnější než my všichni dohromady a tohle je všechno, na co ses zmohl?“ zeptala jsem se.

Autor bestsellerů Seth Mortensen se na mě podíval se svým typickým roztržitým úsměvem. I když jsem byla trochu opilá, jeho úsměv mi stejně jako pokaždé zrychlil tep. Se Sethem jsme spolu nějaký čas chodili a on mi ukázal lásku tak hlubokou, že jsem si nikdy nemyslela, že je něco takového vůbec možné. Jako sukuba už celou věčnost svádím muže a kradu jim energii, takže jsem myslela, že opravdový vztah pro mě nepřípadá v úvahu. A nakonec to tak skutečně bylo. Se Sethem jsme se rozešli – dvakrát –, a přestože jsem byla smířená s tím, že pokročil v životě dál, věděla jsem, že ho budu milovat už navždy. A u mě to znamená skutečně navždy.

„Nemůžu plýtvat kreativitou na kostým,“ prohlásil. Přátelsky se na mě díval svýma jantarově hnědýma očima. Nevěděla jsem, jestli mě taky pořád miluje, ale určitě mu na mně záleželo jako na kamarádce. Snažila jsem se k němu chovat stejně. „Musím si ji šetřit na další knihu.“

„To je ale chabá výmluva,“ namítla jsem. Měl na sobě tričko s Freddyem Kruegerem, což by bylo přijatelné, nebýt mého silného podezření, že ho vlastnil už dávno před Halloweenem.

Seth zavrtěl hlavou. „Stejně se nikdo nestará, co nosí o Halloweenu muži. Důležité jsou ženy. Podívej se kolem.“ Rozhlédla jsem se a došlo mi, že má pravdu. Všechny propracované sexy kostýmy měly na sobě ženy. Až na pár výjimek za nimi muži těžce zaostávali.

„Peter se vyfíkl,“ připomněla jsem mu. Seth sledoval směr mého pohledu k dalšímu nesmrtelnému kamarádovi. Peter je

vampýr, velice úzkostlivý a obsesivně kompulzivní vampýr. Byl narvaný v historickém kostýmu z doby před Francouzskou revolucí, takže měl samozřejmě brokátový kabátec a přes řídké hnědé vlasy měl naraženou napudrovanou paruku.

„Peter se nepočítá,“ poznamenal Seth.

Vybavila jsem si, jak Peter minulý týden umanutě podle šablony stříkal labutě na stěny své koupelny, a nemohla jsem než souhlasit. „Máš pravdu.“

„A koho má představovat Hugh? Jimmyho Cartera?“

„Calvina Coolidge.“

„Jak to poznáš?“

Než jsem stačila odpovědět, objevila se Sethova snoubenka a zároveň moje nejlepší kamarádka Maddie Satoová. Měla kostým víly – lehoučké šaty s křídly. Rozhodně nepůsobila tak výzývavě jako já. Černé vlasy měla stažené do drdolu a ozdobené umělými kvítky. S jejím vztahem se Sethem už jsem se víceméně smířila, i když mě to pořád bolí. Maddie neví, že jsem předtím chodila se Sethem já, takže netuší, jak hrozné mám z jejich vztahu pocity.

Čekala jsem, že obejmě Setha, ale namísto toho vzala za ruku mě a odvedla mě stranou. Trochu jsem klopýtla. Deseticentimetrové podpatky mi normálně nedělají problém, ale vodka mi trochu zkomplikovala držení rovnováhy.

„Georgino,“ vykřikla, jakmile jsme se dostatečně vzdálily ze Sethova doslechu. „Potřebuju tvou pomoc.“ Z kabelky vylovila dvě stránky vytržené z časopisu.

„S čím? Aha.“ Žaludek se mi zhoupal a jen jsem doufala, že se v koupelně nepřipojím k Dougovi. Stránky zdobily fotografie svatebních šatů.

„Už jsem zúžila výběr,“ objasnila. „Tak co myslíš?“

Smířit se s tím, že muž, kterého miluju, si bude brát mou nejlepší kamarádku, byla jedna věc. Ale pomáhat jim plánovat svatbu bylo něco docela jiného. Polkla jsem.

„Ježíši, Maddie. Na tyhle věci moc nejsem.“

Vykulila tmavé oči. „Děláš si legraci? To tys mě naučila, jak se oblékat.“

Zjevně si ale moje lekce k srdci příliš nevzala. Všechny ty šaty vypadaly na anorektických modelkách nádherně, ale kdyby si je oblékla Maddie, byla by to hrůza. „Nevím,“ poznamenala jsem a odtrhla zrak od obrázků. Už jsem si živě představovala, jak Maddie kráčí se Sethem k oltáři.

„Ale no tak,“ povzbuzovala mě. „Vím, že máš svůj názor.“

To jsem měla. Kritický. Kdybych byla dobrou služebnicí pekla, řekla bych jí, že oboje šaty by na ní vypadaly skvěle. Nebo bych jí poradila ty horší. Nic mi není do toho, co bude mít na sobě, a kdyby jako nevěsta vypadala příšerně, možná by si Seth uvědomil, co ztratil, když se se mnou rozešel.

Jenže... To jsem udělat nemohla. I po tom všem, co se stalo, jsem nemohla nechat Maddie vybrat si hrozně šaty. Byla moje dobrá kamarádka a netušila, co se odehrávalo mezi mnou a Sethem před jejich vztahem a *během* něj. I když jí sobecká a zlomyslná část mého já přála ostudu, nemohla jsem dopustit, aby si vybrala špatně.

„Ani jedny nejsou dobré,“ řekla jsem nakonec. „V téhle bohaté sukni bys vypadala menší. A ty kytky nahoře by tě dělaly tlustší.“

Lekla se. „Vážně? Nikdy bych...“ Se zachmuřeným výrazem si znovu prohlížela obrázky. „Sakra. Takže tyhle můžu taky škrtnout.“

Moje následující slova bezpochyby vyvolala vodka. „Jestli chceš, můžu s tebou tenhle týden oběhnout pár obchodů. Něco si vyzkoušíš a řeknu ti, jak v tom vypadáš.“

Maddie se rozzářila. Nebyla žádná kráska jako z módních časopisů, ale když se usmívala, byla moc hezká. „Opravdu? Děkuju. Tak to by sis taky mohla vybrat nějaké šaty.“

„Na co?“

„No...“ Teď už se usmívala mazaně. „Půjdeš mi přece za družičku, ne?“

V tu chvíli jsem změnila názor na to, že nic nemůže být bolestnější než jí pomáhat s plánováním svatby. Jít za družičku bylo ještě horší. Ten, kdo prohlásil, že si vytváříme vlastní peklo na zemi, musel mít na mysli něco podobného.

„No, já nevím...“

„Musíš! Nikoho jiného bych neměla radši.“

„Nejsem zrovna družičkový typ.“

„Samozřejmě, že jsi.“ Maddie se náhle zahleděla kamsi za mě. „Hele, Doug se vrátil. Půjdu se podívat, jak mu je. Probereme to později. Bude se ti to líbit.“ Maddie odběhla za svým bratrem a nechala mě tam otupělou a neschopnou slova. Rozhodla jsem se, že stojím za to risknout další drink. Tenhle večírek nabral nečekaný směr.

Nakonec jsem nezamířila k baru, ale na balkón. Ten patřil k tomu nejlepšímu v mém bytě. Byl z něj nádherný výhled na úžinu Puget Sound a siluetu Seattlu za ní. Jak jsem tam stála, výhled však nebyl tím, co mě uchvátilo nejvíc. Bylo to... něco jiného. Něco, co jsem nedokázala vysvětlit. Bylo to hřejivé a krásné a promlouvalo to ke všem mým smyslům. Měla jsem dojem, že vidím barevné světlo podobné polární záři. Taky jsem slyšela hudbu, která přehlušila hlasy lidí a neměla nic společného se skladbou od Pink Floyd, která se linula z mého přehrávače.

Pomaloučku jsem kráčela k balkónu a večírek ustupoval kamsi do pozadí. Dveře byly otevřené, aby uvnitř nepanovalo vedro. Moje dvě kočky, Aubrey a Godiva, ležely u dveří a koukaly ven. Prošla jsem kolem nich a neuvěřitelně mě přitahovalo cosi, co jsem nedokázala vysvětlit ani popsat. Venku mě ovanul teplý podzimní vzduch. Něco mě tam táhlo, bylo to kolem mě a přitom jsem to nedokázala nijak uchopit. Volalo mě to a táhlo mě to někam ke kraji balkónu. Málem už jsem uvažovala o tom, že bych v botách na podpatcích vylezla na zábradlí a rozhlédla se. Musela jsem se té krásy dotknout.

„Hej, Georgino!“

Peterův hlas mě vytrhl z transu. Překvapeně jsem se rozhlížela. Hudba utichla, barvy zmizely a nic už mě nevolalo. Na balkóně jsem viděla jen nábytek, výhled a snášejíci se večer. Otočila jsem se a střetla se s jeho pohledem.

„Máme problém,“ prohlásil.

„Máme spoustu problémů,“ opáčila jsem a pomyslela na Maddiiny svatební šaty a na to, že jsem právě málem skočila z balkónu. Zachvěla jsem se. Pro další drink už si rozhodně nepůjdu. Nevolnost je jedna věc, halucinace jiná. „Co se děje?“

Peter mě odvedl dovnitř a ukázal na Codyho. „Zamiloval se.“

Podívala jsem se na našeho kamaráda vampýra, Peterova učedníka. Cody byl mladý nesmrtelný a okouzlující optimista. Měl kostým mimozemšťana a ze střapatých blond vlasů mu trčela zelená tykadla. Jeho dokonalý stříbrný vesmírný kostým mě přivedl na myšlenku, že mu s ním nejspíš pomohl Peter. Cody zíral s otevřenou pusou na někoho na druhé straně místnosti. Tvářil se asi jako já před chvilkou.

Ta žena se jmenovala Gabrielle a nedávno začala pracovat v knihkupectví. Měla drobnou postavu, působila skoro jako skřítek. Na sobě měla černé roztrhané šaty a přes ně černou rybářskou síť. Rozježené vlasy měla taky černé, stejně jako rtěnku. Snadná kombinace. Cody na ni hleděl, jako by byla tím nejnáděrnějším stvořením na světě.

„Teda jo,“ poznamenala jsem. Hugh měl každou chvíli jinou přítelkyni, ale nikdy mě nenapadlo, že vampýři – nebo konkrétně Peter – by mohli mít nějaký romantický vztah.

„Asi se mu líbí, že je oblečená jako vampýrka,“ řekl Peter.

Zavrtěla jsem hlavou. „Podobně se obléká i normálně.“

Došli jsme ke Codymu a tomu chvilku trvalo, než si nás vůbec všiml. Vypadal, že mě rád vidí. „Jak se jmenuje?“ vydechl.

Pokusila jsem se skrýt úsměv. Připadalo mi roztomilé, že se Cody do někoho zakoukal, a považovala jsem to za příjemné rozptýlení od dramatických událostí dnešního večera. „Gabrielle. Pracuje v knihkupectví.“

„Chodí s někým?“

Ohlédla jsem se po ní. Zrovna se smála něčemu, co vykládala Maddie. „Nevím. Chceš, abych to zjistila?“

Cody zčervenal – aspoň do té míry, do jaké je toho schopen bledý vampýr. „Ne! Teda... nemyslíš, že by jí bylo jasné, proč se ptáš? Nechci, abys kvůli tomu měla problém.“

„To není žádný problém,“ ujistila jsem ho. Kolem prošel Doug. „Hele,“ oslovila jsem ho a chytila za rukáv. „Udělej pro mě laskavost a já si tu směnu odpracuju.“

Doug jakožto Američan japonského původu měl obvykle zlatavou pleť, ale teď by se svým nazelenalým odstínem taky klidně

mohl být považován za mimozemšťana. „Radši bych měl žaludek zase v klidu, Kincaidová.“

„Běž zjistit, jestli Gabrielle někoho má. Cody by měl zájem.“

„Georgino!“ okřikl mě zděšeně Cody.

Ačkoli bylo Dougovi zle, menšímu intrikaření neodolal. „Jasně.“

Zamířil přes celou místnost ke Gabrielle a sklonil se k ní, aby ho dobře slyšela. V jednu chvíli pohlédl směrem k nám a Gabrielle jeho pohled následovala. Cody se div nepropadl do země.

„Panebože.“

Doug se po pěti minutách vrátil a zavrtěl hlavou. „Je mi líto, kámo. Nikoho sice nemá, ale nejsi její typ. Má ráda gothiky a vampýrskou scénu. Ty jsi pro ni moc středoproudový.“ Pila jsem vodu a zaskočilo mi.

„Tomu se říká ironie,“ prohlásil Peter, jakmile se Doug vzdálil.

„Jak to?“ podivil se Cody. „Já přece *jsem* vampýr. Měl bych být přesně tím, koho chce.“

„Jo, ale nevypadáš jako vampýr,“ řekla jsem. „Možná bys u ní měl dnes večer šanci, kdyby byla fanynkou Star Treku.“

„Vypadám přesně jako vampýr, protože jím jsem! Jak bych se měl oblíkat? Jako hrabě Čokula?“

Večírek pokračoval ještě pár hodin a pak se lidé začali pomalu rozcházet. Roman a já jsme se jako dobří hostitelé usmívali a se všemi se loučili. Když odešli, byla jsem unavená a šťastná, že večírek skončil. Po incidentu na balkóně už jsem odmítala pít. Předtím jsem toho ale vypila tolik, že mě bolela hlava. Roman vypadal stejně vyčerpaně jako já. Pohledem přejel nepořádek všude kolem.

„Zvláštní, co? Uspořádáš kolaudační večírek, abys předvedla nový byt, a lidi ti ho zabordelí.“

„To se uklidí raz dva,“ ujistila jsem ho a pohledem těkala po všech prázdných láhvích a papírových táccích se zbytky jídla. Aubrey vylizovala šlehačku ze zpola snědeného poháru. Rychle jsem jí to sebrala. „Ale dneska ne. Pomož mi uklidit zbytky jídla, ať to tu nesmrdí, a zbytek doděláme zítra.“

„Ve slově uklízet není žádné ‚my‘,“ prohlásil Roman.

„Dost ubohý vtípek,“ řekla jsem a přikryla omáčku. „A Peter má pravdu. Měl by ses tady víc zapojit.“

„Dělám ti milou společnost. Navíc – jak by ses mě dokázala zbavit?“

„To bych nechala na Jeromovi,“ varovala jsem ho. Jerome je Romanův démonský otec a zároveň můj šéf.

„Jasně. Běžela bys mě napráskat.“ Roman ostentativně potlačil zívnutí, čímž dal najevo, jak málo se bojí otcova hněvu. Nejvíc mě na tom roztrpčovalo, že má pravdu. Sama se ho zbavit nedokážu a pochybovala jsem, že by mi Jerome doopravdy pomohl. Přesto jsem ale nemohla uvěřit vlastním očím, když se Roman s klidem vydal do postele a úklid nechal na mně. Nemyslela jsem, že zajde takhle daleko.

„Kreténe!“ zařvala jsem za ním a odpovědí mi bylo jen prásknutí dveřmi. Nebyl špatný spolubydlící, ale vzhledem k naší problematické minulosti mě rád vytáčel. A dařilo se mu to.

Bez sebe vzteky jsem dodělala ten nejnezbytnější úklid a o půl hodiny později jsem upadla do postele. Aubrey a Godiva si lehly každá na jednu stranu do nohou postele. Jejich barvy tolik kontrastovaly, že spolu vypadaly jako obraz moderního umění. Aubrey byla bílá a černými fleky na hlavě, zatímco Godiva byla zrzavo-hnědo-černě mourovatá. Všechny tři jsme okamžitě usnuly.

Po nějaké době mě probudil zpěv... nebo spíš zvuky, které bych přirovnala ke zpěvu. Bylo to stejné jako předtím, vábivé a strašidelné, prostupovalo to celým mým tělem. Bylo to hřejivé, jasné a krásné. Bylo to všude kolem i uvnitř. Chtěla jsem víc. Chtěla jsem dojít ke světlu, které zářilo nepopsatelnými barvami. Cítila jsem se strašně dobře, jako bych s něčím splývala, ale nedokázala se toho dotknout. Měla jsem dojem, jako bych někam vstupovala, jako by se přede mnou pootevíraly dveře, které stačí jen otevřít víc, projít jimi a...

Někdo mě tvrdě popadl za ramena a zatřásl mnou. „Probuď se!“

Presycení smyslů stejně jako předtím náhle pominulo. Zůstala jsem sama v tichém, prázdném světě. Už žádná píseň Sirén. Přede mnou stál Roman, třásl mnou a sledoval mě ustaraným

pohledem. Rozhlédla jsem se. Nacházeli jsme se v kuchyni. Nevzpomínala jsem si, jak jsem se sem dostala.

„Jak... Jak se to stalo?“ vykoktala jsem.

Jeho ustaraný výraz mě znepokojoval. Proč se o mě stará někdo, kdo mě chtěl zabít?

„To mi řekni ty,“ prohlásil a uvolnil svůj stisk.

Promnula jsem si oči a pokusila se vzpomenout si, co se vlastně stalo. „Já... Já nevím. Asi jsem náměsíčná...“

Pořád se tvářil úzkostlivě. „Ne... Něco tu bylo...“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, byl to jenom sen. Nebo halucinace. Už se mi to stalo i předtím... Jenom jsem toho moc vypila.“

„Copak jsi mě neslyšela?“ Z jeho vzteklého tónu zaznívaly obavy. „Něco tu bylo. Nějaká... síla. Cítil jsem to. Probudilo mě to. Nepamatuješ si vůbec nic?“

Zadívala jsem se do dálky a snažila se vybavit si to světlo a strašidelnou melodii. Nedokázala jsem to. „Bylo to... Bylo to nádherné. Chtěla jsem... Chtěla jsem za tím jít..., stát se toho součástí...“ Mluvila jsem zamyšleně a zasněně.

Roman se zachmuřil. Jakožto sukuba jsem níže postavená nesmrtelná a dřív jsem bývala člověkem. Výše postavení nesmrtelní, jako jsou andělé nebo démoni, byli stvořeni už při počátku vesmíru. Nefilové byli zrozeni a radí se kamsi doprostřed. Tím pádem mají lepší smysly a jsou mocnější než já. Roman dokáže zachytit věci, které mi unikají.

„Nedělej to,“ řekl. „Až to ucítíš zase, odtrhni se od toho. Nedovol, aby tě to do sebe vtáhlo. Za žádných okolností za tím nechod.“

Podívala jsem se na něj a zamračila se. „Proč? Ty víš, co to je?“

„Ne,“ odpověděl vážně. „A to je právě ten problém.“

2

Po zbytek noci jsem se jen převalovala. To je normální, když vás navštíví nějaká podivná nadpřirozená síla. Navíc jsem se ještě nedokázala vzpamatovat z toho, jak mě ve spánku navštěvovala neuvěřitelně mocná entita chaosu, která mi kradla energii. Jmenovala se Nyx a naposled se mi doneslo, že ji uvěznili. Ale to, co mi udělala a ukázala, ve mně zanechalo nesmazatelný otisk. Trochu mě znervózňovalo, že Roman nedokázal určit, co se stalo dneska v noci.

Probudila jsem se s pálicíma očima a ukrutnou bolestí hlavy, která ovšem byla spíš následkem kocoviny a nedostatku spánku. Sukuby, stejně jako všechny nesmrtelné bytosti, mají schopnost rychle se zotavovat, což znamenalo, že tentokrát jsem to asi opravdu hodně přehnalá. Věděla jsem, že hlava mě brzy bolet přestane, ale abych ten proces urychlila, vzala jsem si ibalgin.

Odšourala jsem se tichým bytem do kuchyně. Přestože jsem se včera večer snažila poklidit, pořád tu byl nepořádek a já si připadala unavená jako po většině večírků. Godiva ležela schoulená vzadu na gauči. Když mě uviděla, zvedla hlavu, ale Aubrey v křesle nerušeně spala dál. Dala jsem vařit kávu a vydala se na balkón. Byl krásný slunečný den a za šedomodrou hladinou se tyčila silueta Seattlu.

Najednou se mě zmocnil známý vjem, připomínající síru a rozžhavené jehly. Povzdechla jsem si.

„Není na tebe moc brzo?“ zeptala jsem se. Ani jsem se nemusela ohlédnout, abych se přesvědčila, že za mnou stojí Jerome, arcidémon oblasti Seattle a můj pekelný šéf.

„Je poledne, Georgie,“ odpověděl suše. „Zbytek světa už je dávno vzhůru.“

„Je sobota. Dneska platí jiné zákony času a prostoru. Poledne je brzo.“

Konečně jsem se otočila, hlavně proto, že jsem uslyšela, že kávovar už dovařil. Jerome se opíral o zeď v kuchyni, jako vždy dokonale oblečen v černém obleku od návrháře. Taky jako vždy vypadal jako verze Johna Cusacka z devadesátých let. Mohl na sebe vzít jakoukoli podobu, ale z jakýchsi nejasných důvodů preferoval právě podobu Johna Cusacka. Zvykla jsem si na to natolik, že kdykoli dávali v televizi *Řekni cokoli* nebo *Jasný terč*, vždycky jsem se zarazila a řekla si: „Co v tom filmu dělá Jerome?“

Nalila jsem si šálek kávy, pozvedla konvici a beze slov mu tak nabídla. Jerome zavrtěl hlavou. „Předpokládám správně, že tvůj spolubydlící taky lenoší a neběhá někde po venku?“

„Nejspíš ne.“ Nalila jsem si do kávy vanilkový krém. „Nejdřív jsem se upínala k naději, že když není tady, hledá si práci. Jenže se ukázalo, že jsem si tím jen zadělala na zklamání.“

Byla jsem upřímně ráda, že Jerome přišel za Romanem, a ne za mnou. Kdykoli přišel navštívit mě, nic dobrého z toho nevzešlo. Vždycky to vyústilo v nějakou traumatizující, svět ohrožující událost, ve které měli prsty nesmrtelní.

Vešla jsem do obývacího pokoje a zjistila, že obě kočky po Jeromově příchodu kamsi zmizely. S kávou v ruce jsem zamířila k Romanovu pokoji. Zaklepała jsem a otevřela. Připadalo mi, že jakožto majitelka bytu na to mám právo. Taky jsem zjistila, že Roman většinou klepání na dveře ignoruje.

Válel se v posteli a měl na sobě jen tmavomodré boxerky. Zarazila jsem se. Jak už jsem se zmínila, je moc pohledný, i když jako spolubydlící je protivný. Vždycky když ho vidím polonahého, vzpomenu si, jak jsme spolu spali. Pak si musím připomenout, že při tom pravděpodobně plánoval, jak mě zabít. Přetrvávající touhu už jsem v sobě ale zadusila dávno.

Roman měl přehozenou jednu paži přes oči, aby mu do nich nesvítilo slunce pronikající do pokoje oknem. Nepatrně ruku odsunul a zamžoural na mě jedním okem. „Je brzo,“ řekl.

„Pro našeho vysoce postaveného pána ne.“

Po několika vteřinách zaznamenal Jeromovu nesmrtelnou energii a ušklíbl se. S povzdechem se posadil a promnul si oči.

Vypadal stejně vyčerpaně, jak jsem se cítila já, ale pokud na světě existuje síla, která ho dokáže vytáhnout z postele po dlouhé noci, je to právě můj šéf – ať už Roman včera večer vedl jakkoli hrdinské řeči. Vylezl z postele a ve dveřích se protáhl kolem mě.

„Nejdeš se obléknout?“ vyjekla jsem.

Jedinou Romanovou odpovědí bylo jen ledabylé mávnutí rukou a mířil chodbou dál. Vydala jsem se za ním a spatřila Jeroma, jak si nalévá vodku, která zbyla ze včerejška. No, někde na světě už je pět hodin – dá se to brát jako omluva pro pití před polednem. Jakmile spatřil neupraveného polonahého Romana, povytáhl obočí.

„To je od tebe hezké, že ses tak vyfíkl.“

Roman zamířil rovnou pro kávu. „Kvůli tobě jen to nejlepší, tati. Mimochodem, Georgině se to líbí.“

Zavládlo tíživé mlčení a Jerome syna tmavýma očima sledoval. O Romanově matce jsem nic nevěděla, ale Jerome se stal jeho otcem před tisíci lety. Technicky vzato byl Jerome v té době andělem, ale kvůli jistým interakcím s lidmi ho z nebe vykopli a poslali ho pracovat pro ty dole.

Roman občas trousil kousavé poznámky o jejich rodinném vztahu, ale Jerome se o něm nikdy nezmínil. Podle nebeských i pekelných pravidel měl Jerome smést Romana z povrchu zemského už před celými věky. Andělé i démoni považují nefily za nepřirozené a špatné. Pronásledují je a snaží se je vyhubit. Je to dost drsné, i když nefilové často mají sociopatické tendence. Roman ale nedávno Jeroma zachránil a ti dva spolu pak uzavřeli dohodu, podle níž směl Roman žít v klidu v Seattlu – prozatím. Kdyby se o téhle nezákonné dohodě dozvěděli Jeromovi kolegové, rozpoutalo by se doslova peklo – pro nás všechny. Dobrá sukuba by měla oznámit, že její šéf porušuje pravidla.

„Tak co tě sem přivádí?“ dotázal se Roman a odtáhl si od stolu židli. „Chceš si zahrát fotbal?“

Jerome se dál tvářil netečně. „Mám pro tebe práci.“

„S platem, ze kterého by mohl platit nájem?“ zeptala jsem se s nadějí.

„Takovou, která zajistí, že ho tu nechám žít životním stylem, na jaký si zvykl,“ odvětil Jerome.

Roman se pobaveně a dábělsky usmíval, což pro něj bylo typické. Já se tím ale nenechala obalamutit. Dobře věděl, jakou hrozbu pro něj Jerome představuje. Součástí jejich dohody bylo i to, že Roman musí pro svého otce vyřizovat různé věci. Přesto se ale tvářil, jako by on prokazoval laskavost Jeromovi. Nevzrušeně pokrčil rameny.

„Jasně. Dneska stejně nemám co dělat. O co jde?“

„Máme ve městě novou nesmrtelnou návštěvnici,“ prohlásil Jerome. Pokud ho štválo Romanovo chování, svoje pocity skrýval. „Sukubu.“

Moje psychologické úvahy o vztahu otce a syna se rázem zastavily. „Co?“ vyjekla jsem. Narovнала jsem se tak rychle, že jsem málem vylila kávu. „Myslela jsem, že po Tawny už jsme vyrovnání.“

Léta jsem byla jedinou sukubou v oblasti, dokud Jerome před několika měsíci nepřivedl druhou. Jmenovala se Tawny, a přestože byla hrozná a jako sukuba neschopná, bylo na ní cosi roztočilého. Jerome ji pak naštěstí poslal do Bellinghamu, takže byla hodinu a půl jízdy ode mě.

„Ne že by ti do toho něco bylo, Georgie, ale nebude tady pracovat. Je tu jako... host. Na dovolené.“ Jerome zvlnil rty do pobaveného hořkého úsměvu.

S Romanem jsme si vyměnili pohledy. I nesmrtelní si můžou vzít osobní dovolenou, ale v tomhle bylo zjevně něco víc.

„A vážně je tady kvůli...?“

„Kvůli tomu, že mě moji nadřízení po tom nedávném... incidentu chtějí kontrolovat.“

Pečlivě volil slova a zmíněný incident už dál nerozváděl. Tehdy jsme Jeroma s Romanem zachránili, když byl vyvolán a uvězněn. Když se nechá démon vyvolat, je to pro něj potupa a nadřízení mohou zpochybnit jeho schopnosti vládnout teritoriu. Není nic neobvyklého, že peklo vyše někoho na obhlídku situace.

„Myslíš, že je špiónka a má za úkol přesvědčit se, jestli opravdu dokážeš šéfovat?“ zeptal se Roman.

„Tím jsem si jistý. Chci, abys ji sledoval a zjistil, komu podává hlášení. Udělal bych to sám, ale bude lepší, když na sebe neuvrhnu podezření. Musím zůstat viditelný.“

„Milé,“ řekl Roman stejně suše jako jeho otec. „Po ničem netoužím tolik jako sledovat nějakou sukubu.“

„Co jsem slyšela, jde ti to výborně,“ poznamenala jsem. Byla to pravda. Roman mě už mnohokrát pronásledoval v neviditelné podobě. Níže postavení nesmrtelní jako já nedokážou skrýt svou osobitou energii, která nás všechny obklopuje. Roman ale tuhle schopnost zdědil po otci, což z něj dělá dokonalého špióna.

Střelil po mně zahořklým pohledem, načež se obrátil zase na Jeroma. „Kdy mám začít?“

„Okamžitě. Jmenuje se Simone a bydlí v hotelu Four Seasons. Běž tam a zjistí, co dělá. Mei se s tebou bude střídat.“ Mei je démonka a Jeromova zástupkyně.

„Ve Four Seasons?“ podivila jsem se. „To jí platí peklo? Vždyť máme finanční krizi.“

Jerome si povzdechl. „Peklo *nikdy* nemá finanční krizi. A myslím jsem, že s těmi svými vtípkami začneš, až dopiješ kafe.“

Ukázala jsem mu svůj šálek. Byl prázdný.

Jerome si znovu povzdechl a vzápětí bez varování zmizel. Patrně nepochyboval o tom, že se Roman zařídí podle jeho příkazů.

S Romanem jsme tam stáli ještě pár vteřin a mlčeli. Během té doby se vynořily obě kočky. Aubrey se začala otírat o Romanovu holou nohu a on ji poškrábal po hlavě.

„Asi bych se měl jít osprchovat a obléknout,“ řekl nakonec a zvedl se.

„Nedělej si násilí,“ řekla jsem. „Copak nebudeš neviditelný?“

Otočil se ke mně zády a vykročil do chodby. „Uvažoval jsem, že až mě Mei vystřídá, mohl bych rozeslat pár životopisů.“

„Lháři,“ křikla jsem za ním. Nejspíš mě už neslyšel.

Uvědomila jsem si, že jsem se měla Jeroma zeptat na ten svůj podivný pocit v noci. Ale bylo to až příliš zvláštní, ani bych to neuměla popsat. Čím víc jsem o tom přemýšlela, tím víc jsem byla přesvědčená, že to vyvolal alkohol. Musela jsem sice uznat, že Roman prohlašoval, že taky něco cítil, jenže ten toho vypil taky tolik jako já.

A co se týče práce..., kuchyňské hodiny mi napověděly, že bych se měla vypravit do té své. V novém bytě jsem sice měla překrásný výhled na město, ale zase jsem to měla do práce dál. Můj starý byt se nacházel ve čtvrti Queen Anne, jen kousek od knihkupectví a kavárny Emerald City. Dřív jsem chodila do práce pěšky, což odtud ze západního Seattlu nešlo a potřebovala jsem víc času na přepravu.

Na rozdíl od Romana jsem se nemusela fyzicky sprchovat a převlékat, i když bych to udělala ráda. Lidská rutina mě uklidňuje. Za použití kouzla změny podoby jsem měla okamžitě po hygieně a na sobě decentní letní šaty barvy broskví. Na světle hnědých vlasech jsem si vykouzlila volný drdol. Když jsem se chystala k odchodu, Roman se ještě nevynořil z koupelny, a tak jsem do sebe v rychlosti kopl další šálek kávy a nechala jsem mu vzkaz, že by ho nezabilo, kdyby vynesl odpadky, než si začne hrát na tajného agenta.

Než jsem přišla do obchodu, hlava mě přestala bolet a ostatní příznaky kocoviny také pominuly. Na ulicích bylo v pozdním odpoledni rušno, lidé si vyřizovali svoje sobotní záležitosti, kolem Space Needle a v centru se trousili turisté. Hodila jsem si kabelku do kanceláře a jakožto vedoucí jsem šla obhlédnout chod knihkupectví. Byla jsem spokojená, že všechno běží hladce – tedy dokud jsem si nevšimla, že máme jen jednu pokladní a ve frontě stojí osm lidí.

„Proč jsi tu sama?“ zeptala jsem se Beth. Pracovala tu už dlouho a patřila k dobrým zaměstnancům, takže mi odpověděla, aniž by vzhlédla od markování.

„Gabrielle má pauzu a Dougovi... není dobře.“

Vzpomněla jsem si na naši soutěž v pití vodky. Ušklíbla jsem se a pocítila výčitky svědomí i samolibé uspokojení. „Kde je?“

„U erotiky.“

Povyjelo mi obočí, ale nic jsem neřekla. Vydala jsem se přes prodejnu. Malá sekce s erotickou literaturou se nacházela mezi knížkami o automobilech a knížkami o zvířatech (o obojživelnících, abych byla přesná). Mezi dvěma regály s erotikou byl zapasovaný Doug. Seděl na zemi s hlavou opřenou o kolena. Poklekla jsem k němu.

„Krušné časy?“ zeptala jsem se.

Zvedl hlavu a odhrnul si vlasy z obličeje. Vypadal příšerně. „Podvádělas. Jsi poloviční než já. Jak to, že nejsi v kómatu?“

„Jsem starší a zkušenější,“ odpověděla jsem. Kdyby tak věděl, jak moc jsem stará. Zatahala jsem ho za paži. „Tak vstávej. Pojďme do kavárny a dáš si tam vodu.“

Na okamžik vypadal, že bude protestovat, ale hned si to rozmyslel. Dokonce se ani moc nepotácel, když jsem ho vedla do patra, kde je napůl knihkupectví a napůl kavárna.

Vzala jsem tam láhev vody, barmanovi řekla, že zaplatím později, a táhla jsem Douga k nejbližší židli. Jak jsem se tam rozhlížela, náhle jsem se zastavila, až chudák Doug málem zakopl. U stolu seděl nad notebookem Seth. Rád tady pracoval, což bylo fajn, když jsme spolu chodili, ale teď to bylo... trapné. Vedle něj seděla Maddie s kabelkou v ruce. Na sobě měla lehký kabát. Došlo mi, že dneska pracujeme ve stejné směně – musela dorazit před chvílkou.

Oba nám zamávali a Maddie zpražila bratra káravým pohledem. „To ti patří.“

Doug se napil vody. „Kam se poděla sesterská láska?“

„Ještě jsem ti nezapomněla, žes mi oholil jezevčíka.“

„To bylo před dvaceti lety a ten mrňavý bastard si to zasloužil.“

Usmála jsem se. Dougovo a Maddiino hašteření byl můj oblíbený program. Dnes ale upoutal mou pozornost Seth. Včera večer se mi ho dařilo v alkoholovém opojení ignorovat. Teď za střízlivá se mi v hrudi zase probudila stará bolest. Měla jsem dojem, že cítím jeho vůni, pot smísený s mýdlem vonícím po dřevě a jablkách, které používal. Slunce pronikající do kavárny velkým oknem dodávalo jeho rozčuchaným hnědým vlasům měděné odlesky. Do detailu jsem si vybavovala, jaké to je, hladit mu obličej, jeho jemnou hladkou kůži a bradu zarostlou strništěm.

Podívala jsem se na něj a zjistila, že se taky dívá na mě, a ne na hašteřící se sourozence. Včera večer se mi málem podařilo přesvědčit samu sebe, že mě považuje jen za kamarádku, ale teď... teď už jsem si tím tak jistá nebyla. Sledoval mě hřejivým zahloubaným pohledem. Uvědomovala jsem si, že je v tom pohledu

cosi nepatřičného. Pojala jsem podezření, že možná vzpomíná, jak jsme spolu párkrát měli sex. Taky jsem na to myslela. Když Jerome zmizel, přišla jsem o svoje sukubí schopnosti a se Sethem jsme mohli mít „bezpečný“ sex bez vedlejších sukubích účinků.

Až na to, že v té době už chodil s Maddie a tím, že ji podváděl, si poskvřnil duši hříchem. To bylo ještě horší, než kdybych mu kradla energii. A od té chvíle patřila Sethova duše pecku. On to sice nevěděl, ale litoval toho, že Maddie zradil. Proto se vrhl do úspěchaného zasnoubení. Měl dojem, že jí to dluží.

Bodly mě výčitky svědomí a odtrhla jsem od něj zrak. Maddie s Dougem už se nedohadovali. Maddie se dívala k baru a Doug upíral oči na mě. Měl je unavené a červené a pod nimi tmavé kruhy. Ale navzdory vší kocovině a zbědovanosti mu jimi probleskl nechápavý a překvapený výraz.

„Čas na práci,“ prohlásila Maddie zvesela a zvedla se. Dloubla bratra do ramene. Trhl sebou a odtrhl ode mě zrak. Ulevilo se mi. „Přežiješ tu ještě pár hodin?“

„Jo,“ zamumlal a znovu se napil vody.

„Běž dělat dozadu inventuru,“ poradila jsem mu a taky vstala. „Nechci, aby si zákazníci mysleli, že naši zaměstnanci neumějí pít. Rozneslo by se to tak rychle, že bychom se nestačili divit.“

Když se zvedl, Maddie se rozechvěle usmála. „Hele, Georgino, nevadilo by ti, kdybychom si s Dougem v úterý prohodili směny? Musím zařídit pár věcí kolem svatby, tak aby měli všude ještě otevřeno.“

Doug ji zpražil pohledem. „Kdy ses chtěla zeptat, jestli to nevádí mně?“

„Jasně,“ řekla jsem a snažila se netrhnout sebou při zmínce o svatbě. „Můžeš se mnou pracovat na odpolední.“

„Chceš jít se mnou?“ zeptala se. „Říkalas, že bys šla.“

„Vážně?“

„Včera večer.“

Zamračila jsem se. Jenom bůh ví, co všechno jsem včera naslíbovala a pak na to zapoměla kvůli vodce a podivným magickým silám. Mlhavě jsem si vybavila, že mi ukazovala nějaké obrázky svatebních šatů. „Myslím, že zrovna něco mám.“

„Jedna z prodejen je hned za rohem, jak bydlíš,“ naléhala.

„Maddie,“ vložil se do toho rychle Seth. Zjevně mu ta změna tématu byla stejně nepříjemná jako mně. „Jestli něco má...“

„Určitě nemáš nic na celý den,“ zaškemrala Maddie. „Prosím.“

Věděla jsem, že je to katastrofa a že mi to způsobí jenom problémy a bolest. Ale Maddie je moje kamarádka a při jejím pro-sebném pohledu se ve mně něco pohnulo. Uvědomila jsem si, že jsou to výčitky svědomí. Výčitky z toho, jak jsme ji se Sethem zradili. Vkládala ve mě důvěru a naději. Byla jsem její nejlepší kamarádkou v Seattlu a věřila, že jenom já jí můžu pomoci se svatebními přípravami.

Proto jsem nakonec souhlasila, stejně jako včera večer. Tentokrát už jsem to ale nemohla dávat za vinu alkoholu. „Dobře.“

Když přijde na stupidní chování, výčitky svědomí jsou patrně tím nejhorším pachatelem ze všech.

3

Pracovala jsem do večerní zavíračky a domů se vrátila až kolem desáté. Překvapilo mě, že jsem tam našla Romana rozvaleného na gauči s miskou cereálií. Obě kočky se mu cpały na klín a soupeřily o jeho pozornost. Poslední dobou jsem měla dojem, že ho mají radši než mě. Byla to zrada rozměrů až caesarovských.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se a usedla do křesla naproti němu. Taky jsem si všimla, že nepořádek po večírku zmizel. Ale předpokládala jsem, že kdybych se o tom zmínila, docílila bych pouze toho, že už by nikdy v životě neuklidil. „Myslela jsem, že budeš venku pronásledovat Jeromovu sukubu.“

Roman potlačil zívnutí a odložil prázdnou misku na stolek. Obě kočky okamžitě vystřelily z jeho klína, aby vylízaly zbytek mléka. „Mám pauzu. Sledoval jsem ji celý den.“

„A?“ Kromě přirozené zvědavosti mě dráždilo i to, že hrozí zpochybnění Jeromovy autority. Arcidémon mi občas leze na nervy, ale po novém šéfovi rozhodně netoužím. Změně vedení už jsme se přiblížili, když byl Jerome vyvolán a uvězněn, a žádný z možných kandidátů na mě dojem neudělal.

„Byla to hrozná nuda. Sledovat tebe je mnohem zábavnější. Většinu dne courala po obchodech. Netušil jsem, že si v obchodě můžeš vzít do kabinky tolik blbostí. Pak v baru sbalila chlapa a zbytek už si domyslíš.“

Líbilo se mi pomyšlení, že Roman trpěl, když měla Simone sex. „S tvými voyeuristickými sklony se ti pornografická přehlídka určitě líbila.“

Ušklíbl se. „Nebylo to dobré porno. Spíš sprosté a zvrácené, co schovávají někde vzadu v obchodě. Věci, co dělají jen opravdoví úchyláci.“

„Žádné tajné schůzky, o kterých bys měl zpravit Jeroma?“